

Létezni

*Léted
kell élned*

*éjjéli képzetekben,
halálban, szerelemben.*

*Azt, ami te magad vagy
és hogy így befogadnak*

*az agyak, hegyek, titkok.
Ez, mint egy fölhasított*

*halat, tart tűz fölé
és éget semmivé,*

*kormosra, üresre.
Az éjszakai szél a szálkáid keresve*

*csak a hamudat fújja-szórja
s létednek, istenednek addigra nem marad csak a holdja,*

*az üreges, kigyalult hold az égen
ott fázik kék száműzetésében;*

*a semmit se érő, ostoba hold, a társad,
mert létezni csak úgy lehet, mint a tárgyak.*

*S ha csönd van, pedig szóltál, megérkeztél és nem vagy itt,
fény-időket sírtál vagy egy pillanatig:*

*erre is csak átlobbantott tested a válasz,
és ha átkoddal sugallataidra támadsz,*

*akkor sincs anyai kéz, vágató kanca-öl,
ki egyszer ne szögezne föl*

*a keresztre, mitől a déli nap elsötétül
s istent is kivérezheted végül.*

A lét Kőműves Kelemenje

Rakosgathatom,
rakogatom a köveket:
estére ledűlnek, szétesnek, elrohadnak, elúsznak,
láthatatlan mikrobákká
nyüzsögnek. Embernek lenni: rokkant vánszorgása
az elérhetetlen fényekkel zúgó
kövek között.
Miért nem lehetek végre tökéletes,
mint egy kő,
mint egy fa,
mint a szél,
szent
közömbös, égbolt
a hátra-hajló
mint gerince?

Holdsarló és esthajnalcsillag

A természetén és emberen túli
magányosan nézegeti
az esthajnalcsillag és a holdsarló
párosodását.
Ágaskodik-hanyatlik meztelen testük
a keleti égen.
Kék és ezüst gőz a ruhájuk,
a tölgyerdős hegyre, a házak folyamára akasztották.
A hideg hold átöleli
a hideg csillag-fiút.
Most már ők is elérvultak.
Hogy sejthetnék meg
a fölöttük kinyíló, nap-udvaron túli
szemeket?
A fa legcsúcsán sárgarigó ül nyugodtan: meghajlik
a vékony ág, meleg
szőtt fészükben a tojások,
isten
egyedültségéig nincsen út.
Öledből kihasadok. Még mindig hajnalodik,
még mindig fehér jégcsap-fénnyel
csordul agyunkba a mindenség.